

[N. Neergaard.]

komme ind paa den for ham saa gyldne Regel om, at der ogsaa skal gives Skat af Skatten. Det er naturligvis ikke glemt her, denne Skat maa ikke bringes til Fradrag. Den højtærede Minister kender jo den Stilling, som mit Parti, og ogsaa den øvrige Opposition, indtager, til Princippet: Skat af Skatten.

Forholdet er altsaa dette, at Ministeren ikke maa vente, at vi skal gaa ind paa disse Lovforslag, saaledes som de her foreligger, men vi er naturligvis villige til Udvalgsbehandling.

Korsgaard: Jeg overdriver vist ikke, naar jeg siger, at man i disse Tider er tilbøjelig til af mangt og meget at tage Varsel, om det stunder mod Valg nu eller ikke, og for mig er Fremsettelsen af disse Lovforslag nærmest et Tegn paa, at nu skal vi vistnok have Valg, for jeg kan ikke nære den mindste Tvivl om, at den højtærede Finansminister er fuldkommen sikker paa, at han ikke faar dem vedtaget. Hvis det drejede sig om den Realitet at faa Penge, tror jeg saamænd ikke, at Forslag af den Art vilde blive fremsat. Om Forslagene kan bruges i en given Valgsituation, skal jeg lade staa hen; jeg synes i øvrigt, at Landstingsvalget har været en Prøve paa, at det ikke lod sig gøre at konstruere den Situation, at Socialdemokraterne var de egentlige Værnere af Formuerne. Det mislykkedes den Gang trods Radiotalen; det kan være, at det kan lykkes denne Gang. Jeg tvivler!

Baggrunden for Forslagenes Fremsettelse er jo den, at Statens Finanser fattes Penge; men naar man hører den vidunderlige Ros, som den højtærede Finansministers Finansstyre er Genstand for paa Vælgermøderne, skulde man næsten tro, at selv en Krise som den nuværende vilde det have været en smal Sag for Ministeren at komme igennem uden ekstra Skatter. Men Begivenhederne viser altsaa, at saa stærk er den højtærede Finansminister nu heller ikke.

Statens Finanser fattes altsaa Penge; men det var man jo klar over — lad mig sige for et halvt Aar siden. Og ved de Kriselovsforhandlinger, der paa et vist Tidspunkt var det, hvorom i hvert Fald megen politisk Interesse drejede sig, drøftede man ogsaa Problemet, hvorledes man skulde dække indeværende Finansaars forventede Underskud. Jeg tror, at de fleste af de ærede Tilhørere vil erindre,

at der var et vist Tidspunkt, hvor Finansministeren kom til Kriseudvalget og fremsatte det Krav, at man ikke alene skulde skaffe Penge til de Kriselove, der var Tale om at vedtage, men at man yderligere — og med det samme — skulde skaffe Dækning for det Underskud, som altsaa Finansministeren den Gang ventede, at der vilde komme paa indeværende Aars Finanslov. Det vil vist ogsaa af mange erindres, at Finansministeren stillede Krav om, at den direkte Beskatning skulde bære, tror jeg, en Udgift paa 23—24 Mill. Kr. Jeg tør nok sige, at der fra Venstres og konservativ Side var afgjort Modstand imod paa Grundlag af de Indkomster, man har haft i 1931, at paalægge disse, for et Aar, en Merudgift paa 23—24 Mill. Kr., hvilket jo vilde svare til henimod 2 Kvartalers Ekstraskat. Det vil vistnok ogsaa erindres, at man saa endes om et Kompromis, gaaende ud paa, at man skulde have frit Slag, om jeg saa maa sige, med Hensyn til snarest muligt at forhøje de indirekte Afgifter for at skaffe Penge til indeværende Finansaar. Men med Hensyn til den direkte Beskatning skulde det, man vilde tage til Dækning ad denne Vej — altsaa til Dækning af Underskuddet i Aar — først tages paa det kommende Finansaar. — Jeg gaar altsaa ud fra, at den højtærede Minister hører meget nøje efter, hvad jeg siger? Jeg har et levende Indtryk af, at det sker!

Der var altsaa den Gang Enighed om, at de direkte Skatter skulde tages paa det kommende Aar, og der var for saa vidt tilkendegivet Villighed fra Oppositionens Side til at gaa med til direkte Beskatning — i en vis Udstrækning. Den højtærede Finansminister kan ikke være blind for, at der var en stærk Begrænsning for, hvor meget han kunde forvente at faa Oppositionen med til. Naar Oppositionen i det hele taget paa det daværende Tidspunkt var villig til til en vis Grad at binde sig til et eller andet paa det paagældende Omraade, var Grunden den, at den højtærede Minister med en efter min Mening vis Berettigelse sagde som saa, at det, vi skal have af indirekte Skatter, skal vi snart have til at virke, for ellers giver indeværende Aar naturligvis ikke noget. Men hvorledes har nu Finansministeren praktiseret dette: at lade de indirekte Skatter virke straks? Han har til Trivialitet gentaget, at det var det konservative Partis Skyld — i hvert Fald ogsaa det konservative Partis Skyld, at de indirekte Skatter ikke kunde komme til at virke saa hurtigt, som han selv havde